

Limmud Boston
Source Sheets
Rachel Korazim

Poets as Prophets

The Reprimand to Tawfik Toubi

Who had enraged the majority of the Knesset when he expressed serious accusations about the conduct of the army when searching for infiltrators in the Galilee.

His remarks had brought upon him reprimands; among other things it was said that he should be grateful for the privilege he was granted to be a member of the parliament and to speak up. The vote supported Ben Gurion's suggestion to move on the agenda.

So, who is Towfik Toubi? He is a member of the Knesset,
An Arab Communist. In the Parliament
He sits there with full rights and not out of charity.
Perhaps it's time to remember this, Haverim.

He owes us no debt for greatness of soul
His position is legal
It is a commandment it is as basic as ABCC.
No! The parliament should not with waving hand
Throw a זל at him once in a while.

And it should not under any circumstances
Tel him: you are speaking freely
Because I am good, I am generous, supporter of freedom.
It is not appropriate even in a private party.
It is time to decide at last; like all other representatives
Toubi too is there by virtue of the regime.
And if this is serious, we should not hand him
A bill to be paid for the right every other day.

This is the nature of Democracy. Its squires
Should not creditors be! It is not easy
But if is not self-evident,
It will not be evident at all!

And now to the crux of the matter;
The army's "combing" hand.
Not a week goes by without one,
And every intelligent man knows: it is not a ritual
Of polite creak less bowing.

It is true we do not call our journalist to attend
As we do to photography parties
Though it may seem if we did
They wouldn't leave empty handed

One thing is clear:
When an MK rises
With a different image of the searching,
It is not less important than the one of the press
That praises the "collaboration of the populace"

He had fact not yet denied
He had asked for an inquiry. So what's the outcome?
NO! It is an unhealthy forest this forest of hands
That had already decreed: a slander...

The topic was removed without any debate
Is it really so empty of content?
And we comb fiercely, as we all well know
It is not so god to comb without combing your own hair.

If a Communist Arab had asked for it –it is no reason
To tear the request apart!
NO! Especially as it seems, this time
He is doing what the government had not done.

הנזיפה בתופיק טובי

נתן אלתרמן

שהעלה את חמת הרוב בכנסת בהשמיעו
דברי אשמה חמורים על מנהגו של
הצבא בשעת חיפושים אחרי מסתננים
בגליל. ערעורו של טובי גרר נזיפות
ובתוך השאר צוין, כי הוא חייב להודות
על עצם הזכות שניתנה לו לשבת
בבית הנבחרים ולנאום בו. בהצבעה
נתקבלה הצעת ראש הממשלה
לעבור לסדר היום.

ובכן, מיהו תופיק טובי? הוא חבר הכנסת,
הוא קומוניסט ערבי. בבית הנבחרים
יושב הינו בזכות מלאה ולא בחסד...
כבר עת אולי לזכור זאת, חברים.

ואין הוא חב בזה כל חוב על גודל-נפש.
ישיבתו היא חוק.
היא צו.
היא אלי"ף-בי"ת.
לא! אין הפרלמנט צריך ביד מונפת
לזרוק לו מדי פעם את הג'ט.

ואין הפרלמנט, בשום פנים ואופן,
צריך לקרוא: אתה דובר באין מחריד
מפני שטוב אני... נדיב... דוגל בחופש...
אין זה הולם אפילו מסכה פרטית.

עת להחליט סוף-סוף: ככל צירי הבית
גם טובי בו יושב בתוקף המשטר!
ואם זה רציני, אין צורך כל יומיים
על זו הפריבילגיה להגיש לו שטר.

זה טיב הדמוקרטיה. אין נושאי-כְּלִיָּה
נושים תודה באיש. חלקה אולי לא קל,
אך אם היא לא תהיה מובנת מאליה,
היא לא תהיה מובנת לנו כלל!

עכשיו אל העיקר:
יד הצבא סורקת.
שבוע לא יצא בלי פעולת סריקה,
וכל אדם נבון יודע: אין זה טקס
אשר כולו קידות חן-חן בלי חריקה.

אמנם אין מזעיקים לשם את כתבינו,
כמו חס-ושלום אל מסבות-צילום, –
אף שנדמה כי אילו שם אותם הבאנו,
הם לא היו יוצאים ריקים בלא-כלום.

דבר אחד ברור :
בקום חבר הכנסת
ולו תמונה **אחרת** של החיפושים,
אין זה חשוב פחות מהודעות הפְּרָסָה,
המהללות לי את "עזרת האוכלוסים"...

בפיו היו עובדות לא-הופרכו-עדיין
וחקירה דרש הוא. מהו המוצא?
לא!.. יער לא בריא הוא יער-הידיים
אשר חרץ **מראש** כי זוהי השמצה...

ללא דיון הוסר זה הנושא
האם אמנם מתוכן הוא נְעוּר-נְרִיק?
אנחנו מסרקים במרץ, כידוע...
ומאוד לא טוב לסרוק מבלי להסתרק.

אם קומוניסט ערבי דרש זאת, אין זה טעם
במחי אחד **לקרוע** את המשאלה!
לא! ביחוד אם יש סברה שזאת-הפעם
עושה הוא את שלא עשתה הממשלה.

A Baby Can't Be Killed Twice

Dalia Rabikowitch

On the sewage puddles of Sabra and Shatila
there you transferred masses of human beings
worthy of respect
from the world of the living to the world of the dead.
Night after night.

First they shot
then they hung
and finally slaughtered with knives.

Terrified women rushed up
from over the dust hills:
"There they slaughter us
in Shatila."

A narrow tail of the new moon hung
above the camps.

Our soldiers illuminated the place with flares
like daylight.

"Back to the camps, March!" the soldier commanded
the screaming women of Sabra and Shatila.

He had orders to follow,
And the children were already laid in the puddles of
waste,

Their mouths open,
at rest.

No one will harm them.

A baby can't be killed twice.

And the tail of the moon filled out
until it turned into a loaf of whole gold.

Our dear sweet soldiers,
asked nothing for themselves—
how strong was their hunger
to return home in peace.

Translated from the original Hebrew by Karen Alkalay-Gut.

תינוק לא הורגים פעמיים

דליה רביקוביץ
על שלוליות שופכין בסברה ושתילה
שם העברתם כמויות של בני אדם
הראויות להתכבד
מעולם החי לעולם האמת.

לילה אחר לילה.

קודם ירו

אחר כך תלו

לבסוף שחטו בסכינים.

נשים מבוהלות הופיעו בדחיפות
מעל תלולית עפר:

"שם שוחטים אותנו,

בשתילה."

זנב דק של ירח בן ראשית החודש היה
תלוי

מעל למחנות.

חיילינו שלנו האירו את המקום בנורים
כאור יום.

"לחזור למחנה, מארש!" ציווה החייל
לנשים הצורחות מסברה ושתילה.

היו לו פקודות למלא.

והילדים היו כבר מונחים בשלוליות
הסחי,

פיהם פעור

שלווים.

איש לא ייגע בהם לרעה.

תינוק לא הורגים פעמיים.

וזנב הירח הלך והתמלא
עד שהפך כיכר זהב מלאה.

חיילים מתוקים שלנו,

דבר לא ביקשו לעצמם,

מה עזה הייתה תשוקתם

לחזור הביתה בשלום.

Language / Natan Zach

Confirming a Kill	—	A bullet to the head
Exposing the Enemy	—	Uprooting olive groves
Collateral Damage	—	Every neighbor's life imperiled
Encirclement	—	A city under siege
Closure	—	Jailing civilians in their homes
Targeted Eliminations	—	Killing the good with the bad
Administrative Detention	—	Imprisonment without trial
Bargaining Chips	—	Toying with human life

Roadblocks	—	Breaking a people's spirit
Delimiting Village Expansion	—	Banishing a man to the wilderness
Family Unification Plan	—	Separating husbands from their wives
Trial	—	Distinguishing between blood and blood
Emigration Directorate	—	Arresting men in their sleep
Human Resource Company	—	Robbing the foreigner of his livelihood
Urban Development	—	Building new prisons
Settlement Outposts	—	Deluding the world
An Isolationist Nation	—	Sonic booms over neighboring countries
Geneva Accords	—	The murder of a seven-year-old boy

Translated by Rachel Tzvia Back

In My Shoes Dan Almagor

For some people a Palestinian is Yasir Arafat,
A youth throwing a Molotov cocktail at a bus,
A boy hurling taunts at soldiers and cursing their mothers.
When you say “Palestinian” to me, I think of Walid.
The only Palestinian I know and who knows me,
And with whom I converse (in my language, of course).
He is thirty or so, married with children,
Has a pleasant smile and speaks passable Hebrew.
An intelligent fellow, with a degree in accounting
Who reads for pleasure classical Arab poetry,
Philosophy and religious works.
He has a good sense of humor and he’s an optimist.
I wish I had more friends like him.
He uses his education in our local supermarket,
Weighing vegetables and making home deliveries.
In his spare time he washes cars or cleans apartments
in our neighborhood, as many hours as possible.
He has a family to support and he may not be able to come tomorrow.
There might be a curfew.
Or he might find himself “inside” like his brother
Six months administrative detention without trial.
Every day he has a story to tell.
Minor incidents, not what you would call atrocities.
His identity card was torn up by a reserve soldier
for no particular reason.
Trucks turned up suddenly with soldiers without uniforms
and loaded a few of his cousins -- (our cousins).
Some people think of Yasir Arafat or Abu Nidal
when you
mention Palestinians.
I think of Walid.
When we tactfully offered Walid parcels of secondhand clothes for his relatives in the village
He accepted gratefully without taking offense.
How strange to think that someone, somewhere
In Walid’s village near Nablus,
Is wearing my shoes now.
Once, not so very long ago, I was in *his* shoes.

בנעליים שלו – דן אלמגור

יש שאנשים, שבשבילם פלסטיני
זה איש עם זקן לחיים וכפייה,
או ילד שזורק בקבוקי תבערה,
ששורף אוטובוס.
בשבילי, פלסטיני זה נ ע י מ –
הפלסטיני היחידי שאני מכיר היטב,
הפלסטיני היחידי שמכיר אותי.
שמדבר אלי (בשפתי כמובן!)

לא נוח לי להגיד שהוא החבר שלי,
כל אלה שערבים עובדים אצלם
אומרים שהם חברים שלהם.
הוא רוחץ את המכונת שלי,
ממין ב "סופ-מרקט" שלנו את הירקות,
שוטף בבנין שלנו את המדרגות
ןמקבל בלי עלבון, בכבוד,
את שקי הבגדים המשומשים
ואת הנעליים
שלנו, של חברינו,
ומחייך. חיוך עצוב כזה,
שנעשה פחות ופחות אופטימי
מים ליום.

ואני מכרח לעזור לו. מכרח.
הוא שואל אותי: "מה יהיה? מה יהיה?
אני לא יכול להביט לו בעיניים.
מישהו בכפר שלו הולך עכשיו
בנעליים שלי.

אבל לא מזמן, רק לפני זמן לא רב, אני הייתי בנעליים שלו.

